

STARZINGER

FÖR KÄRLEKEN TILL PRINSESSAN

KAPITEL 15:

INTE ENS DU KAN RÄDDA MIG

- ”Det var inte min mening att skrämma er,” förklarade Cogo försiktigt. Han kände sig fortfarande en aning skyldig för att ha spionerat på henne på det här viset. Samtidigt var han lättad att Prinsessan nu visste om hans närvaro. Han behövde inte göra sig än mer skyldig från och med nu.

- ”Det gjorde du inte,” svarade Aurora. När hon tillslut vände sig om mot honom blev hennes tonläge, dock, en aning allvarligare.

- ”Du borde inte vara här,” tillade hon kallt.

Cogo nickade. Hennes kommentar kom inte precis som någon överraskning för honom, till skillnad från allt annat han hade upptäckt på Great King idag.

- ”Sedan min ankomst har jag förstått att jag inte är önskvärd här,” svarade han och lade armarna i kors.

- ”Det är inte sant!”

Den unga drottningens reaktion var omedelbar och betydligt starkare än vad hon själv hade önskat.

- ”Så det är honom, va?” muttrade Cogo fortfarande med armarna i kors och försökte kontrollera sin växande svartsjuka. - ”Det där är karlen ni tänker gifta er med?”

- ”Måste du fråga?”

Aurora suckade. Cogo visste tydligen betydligt mer än vad hon önskade. Hur länge hade han spionerat på henne?

- ”Jag antar att du både hörde och såg oss?”

- ”Jag vill höra det ifrån er,” svarade Cogo bestämt. - ”Och jag vill att ni ser mig i ögonen. Är det honom ni ska gifta er med?”

Hennes ljusblå blick darrade. Det här var ett erkännande hon helst hade velat undvika.

- ”Ja.”

Den unge cyborggen försökte verka obekymrad av hennes erkännande men hans vacklande blick bröt igenom den annars tuffa fasaden. Cogo skrek i tysthet inom sig, vilket Aurora var fullt medveten om.

- ”Förlåt mig,” bad hon. - ”Jag ville verkligen skona dig från det här. Det var därför som jag bad dig att inte komma hit.”

- ”Skona mig?”

Det var mycket länge sedan som han senast hade tilltalat henne med sådan ilska cynism. Sist hade varit de allra första dagar de hade träffats när resan mot Great King hade börjat, innan han hade lärt sig att behärska sig och förstått den sanna, allvarliga innebörden i Prinsessans uppdrag och hennes goda natur. Han hade lärt sig att det fanns ingen anledning att vara elak mot henne, det fanns inget att vinna på det. Men här och nu befann sig de båda i en ny situation som var främmande för dem och Cogo kände att han kunde inte reagera på något annat sätt. Om inte skulle han vara oärlig och det hade han inget att vinna på heller.

- ”För bara en stund sedan sa ni till honom att det som du och jag har inte spelar någon roll!” påminde han henne. Aurora skakade på huvudet. Hon förnekade inte det som hennes vän hade hört, men han hade inte förstått den sanna innebörden av hennes tidigare ord.

- ”Det sa jag bara för att Nehr inte skulle ana vad som verkligen hände mellan oss. Att han nu vet om att vi träffades är illa nog.”

Cyborgens ögon smalnade en aning i misstänksamhet.

- ”Så ni menar att det verkligen hände något mellan oss?”

Att han ifrågasatte henne gjorde ont.

- ”Det vet du mycket väl att det gjorde!”

- ”Nej. Jag vet inte alls vad jag ska tro längre,” förklarade Cogo och tittade sig demonstrativt omkring, på henne och på omgivningarna runt omkring. - ”Vad i hela friden är det som har hänt detta år som jag har varit borta? Saker och ting ser ut som att vara det samma men är det inte.”

Hans blick vandrade upp och ned över den unga drottningen. Ja, Aurora var en drottning nu men det var inte den enda förändringen. Hur missvisande den svarta klänningen hon bar var gjorde sig åter igen påmind. Aurora var otroligt vacker i den men någon så godhjärtad som hon borde aldrig bära helsvart. Det var motsägelsefullt. Det var fel. Precis som hela den här situationen.

- ”Ni är inte den samma, Prinsessa,” tillade han ärligt, trots att det gjorde ont att säga henne denna sanning. - ”Det här är inte alls likt er. Ni sa att ni aldrig skulle ljuga för mig. Och jag var en naiv idiot som trodde er!”

- ”Sluta, Cogo!”

Hans ord var sårande. Likaså var att han envist vägrade möte hennes blick i denna stund, trots att han nu hade stigit fram till balkongens räcke precis intill henne.

- ”Du är inte något av dessa saker,” rättade hon. Ändå hårdnade hennes ton igen.

- ”Var inte så självdestruktiv, du vet mycket väl vart det kan leda. Dina aggressioner kan vara lika farliga mot dig själv som mot andra.”

- ”Denna omtanke...”

Han var fortfarande cynisk när han slutligen mötte hennes blick. Han kunde inte hjälpa det. Vad han hade lärt här idag gjorde så fruktansvärt ont inombords.

- ”Säg mig, är den för att ni vill skydda mig eller andra?”

- ”Vad pratar du om?”

Han vände sig helt mot henne.

- ”Jag är ju... oförutsägbar. En risk. Det är ju därför som du inte vill ha mig här imorgon. Jag kan ju råka göra något dumt.”

Han citerade åter igen det han hade hört henne säga till sin fästman tidigare. Det var ingenting som roade Aurora precis.

- ”Att du betar dig så här barnsligt är dumt!” svarade hon. - ”Och, ja, du är oförutsägbar. Att du inte lydde mig och kom hit i alla fall är en sak. Men jag trodde aldrig att du skulle spionera på mig.”

- ”Inte jag heller,” erkände Cogo. - ”Och jag ber om ursäkt för det, Prinsessa, men jag hade inget annat val.”

Aurora suckade. Cogos sanna jag och goda avsikter bröt igenom hans ilska. Han visste att han hade gjort fel men han ansåg sig ha en bra anledning till det. Hans anledning var, som alltid, för hennes väl. Hur mycket hon än ville vara arg på honom så kunde hon inte vara det. Han älskade henne. Hans kärlek var det enda som drev honom. Han må vara tanklös men hjärtat var gott.

Däremot började hon bli allt mer orolig för att han kunde bli upptäckt här ute på balkongen, trots att mörkret nu hade fallit helt. Aurora förstod att be honom ge sig av skulle i denna stund vara i det närmaste omöjligt. Men kanske hade hon chansen att dölja honom inomhus åtminstone tills hon hade funderat ut hur hon skulle hantera situationen.

- ”Vad är det du vill, Cogo?” frågade hon och gick in från balkongen. - ”Varför är du här?”

- ”För att få svar.”

Som Aurora hoppades, Cogo följde efter henne in.

- ”Varför gör ni det här?” frågade han medan han fortsatte att följa henne. - ”Varför? När ni har svarat på den frågan, Prinsessa, ska jag ge mig av och inte störa er mer. Men ni är skyldig mig en förklaring. Varför sa ni ingenting? Varför spenderade vi dessa tre underbara dagar tillsammans? Jag trodde de betydde något för er.”

- ”Det gjorde dem,” upprepade Aurora och vände sig till honom. Cogo hade verkligen många frågor. Fler än vad han borde ha, tyckte hon. Gjorde hans förälskelse i henne honom så blind för det öppnbara?

- ”Du betyder oerhört mycket för mig,” tillade hon ärligt.

Han hörde henne men tvivlade mot sin egen vilja att tro henne.

- ”Hur kan ni säga så..!?” frågade han och skakade på huvudet. - ”Om jag betyder så mycket för er, varför träffar ni då en annan?”

Nu började han bli omöjlig.

- ”Cogo, min förlovning är varken ny eller någon hemlighet.”

- ”Den var ny för *mig!*”

Cogo kunde inte behärska sig längre. Ursinnigt drämde han kraftfullt näven i väggen till höger om honom, vilket fick Aurora att skrämt rycka till. Men det var betydligt mer hans ord som skrämde henne än hans fysiska utbrott.

- ”Jag fick veta alltihop av Haka och Djorgo för bara en stund sedan!” förklarade han medan han försökte att sansa sig. Att han hade skrämt henne hade inte varit hans mening, oavsett hur arg och sårad han nu var.

- ”De visste! Men inte jag..!”

Det var detta som var så sårande och motsägelsefullt. Hela galaxen verkade veta om denna förlovning. Alla utom honom, han som borde ha fått veta det först! Om han verkligen betydde så mycket för henne som hon påstod, varför verkade sanningen vara det motsatta? Cogo var så arg och ledsen att han nästan kände sig yr. Han fick göra allt för att behärska sig. Hade inte Prinsessan varit närvarande kunde han inte ha varit säker på om han hade kunnat tygla sig själv längre. Det var precis sådana här svek och orättvisor som en gång hade fått honom att gå bärsärk hemma i solsystemet. Han kunde förvänta sig sådana svek från de flesta. Men aldrig från henne!

Hennes reaktion, dock, var inte alls den som han hade väntat sig.

- ”Va? Vad är det du säger!?”

Aurora stirrade på honom med en i det närmaste oförstående blick.

- ”Visste du inte att jag ska..?”

Hon avbröt sig själv när Cogo tittade tillbaka på henne med lika stor förvirring.

- ”Har inte Kitty berättat?”

- ”Inte alls.”

Hans mörkblå ögon blixtrade till åter igen.

- ”Vänta lite! Visste *hon* om det här också?”

När han trodde att sveket inte kunde bli större blev det just det. Hade Doktor Kitty, och förmodligen då också Professor Dodge, vetat om Prinsessans giftemål också!? Hur kunde han ha missat detta? Varför hade de alla undanhållit denna sanning för honom!? Ansåg alla att han var en sådan risk, trots allt han hade gjort och offrat för den här galaxen? Varför vågade ingen lita på honom?

Aurora tog ett förfärat steg bakåt. Inte för att hon fruktade Cogo utan snarare den sanning som nu hade uppdragats. Hon täckte sin mun med ena handen. Åter igen darrade hennes blick.

- ”Herregud, vad har jag gjort!?” utbrast hon. - ”Jag trodde att du hela tiden visste, att du förstod...”

Cogo behövde inte svara henne. Hans tystnad och frågande blick var den enda sanningen. Skamsen och förfärad över sitt förfärliga misstag vände Aurora bort blicken. Hennes hjärta bultade medan hon kände paniken öka inombords. Det här var varför hon hela tiden hade tyckt att Cogo verkade ta hennes förlovning med sådant förvånansvärt lugn, trots att de båda hade kommit varandra så oerhört mycket närmare de senaste dagarna. Han hade verkligen inte vetat någonting om det, därför hade han heller inte haft något att bli upprörd över. Och hon hade aldrig ens bemödat sig att fråga honom varför. Hon hade inte velat. Hon hade bara velat glömma alltihop av det som väntade och bara vara med den hon verkligen ville vara med. Som en struts hade hon stoppat huvudet i sanden. Och nu hade hon både sårat och svikit Cogo bortom kanske möjlig förlåtelse. Hur kunde hon göra detta mot honom!?

- ”Nej... Nej, det är inte sant!” mumlade hon. Hon skakade på huvudet åt sig själv medan några tårar föll nedför hennes ansikte.

- ”Så otroligt dum jag är! Så självisk!”

Desperat tittade Aurora mot honom på nytt. Hon förtjänade inte hans förlåtelse men han förtjänade hennes ursäkt.

- ”Förlåt mig!” bad hon. - ”Jag menade aldrig att såra dig, Cogo. Du måste tro mig!”

Hennes tårar bröt, som alltid, ner den allra starkaste av hans vrede. Det var mycket som han ännu inte förstod i allt det här men däremot var det öppenbart att ett stort misstag hade begåtts, och att Aurora talade sanning. Detta var Prinsessan han kände.

Att se henne så ledsen fick honom att mjukna ytterligare. Det gjorde det alltid. Cogo skyndade fram till henne och omfamnade henne tröstande. Hon avvisade honom inte, tvärt om. Aurora tryckte sig mot honom allt hon kunde.

- ”Såja... Var inte ledsen, Aurora.” sa Cogo i låg och betydligt lugnare ton än tidigare. Hans fingrar vidrörde försiktigt hennes långa, blonda hår medan han tröstande höll om henne.

Aurora behövde honom igen och hur sårad han än må vara över hela situationen kände Cogo äntligen nu en strimma hopp igen. Så länge Prinsessan behövde honom fanns det alltid hopp.

- ”Det var inte min mening att vara elak, förlåt,” ursäktade han. Aurora svarade inte. Hon fortsatte i stället att trycka sig mot honom, hennes omfamning avslöjade hennes motvilja att skiljas från honom. Något som Cogo inte missade att uppfatta.

- ”Jag är här nu,” påminde han lugnande och vågade t.o.m. ge henne en liten kyss på pannan. - ”Vi ska nog lösa det här, ska du se.”

Aurora var dock inte lika hoppfull som sin vän.

- ”Hur då?”

För Cogo var lösningen öppenbar.

- ”Ställ in bröllopet bara.”

Chockad höjde hon blicken till honom.

- ”Cogo!?”

Hon skakade på huvudet och backade ur hans famn.

- ”Jag kan inte ställa in.”

Allting var alltid så enkelt för honom! Men verkligheten var en annan. Aurora sansade sig och gav honom en allvarlig blick.

- ”Bröllopet ska bli av som planerat! Det måste bli av...”

Hennes först bestämda ton försvann sedan helt. Cyborgens förvirrade och ledsna uppsyn fick henne att inse ännu mer hur det förmodligen låg till.

- ”Du vet inte alls vad det är frågan om, eller hur?” frågade hon. Cogo skakade på huvudet.

- ”Jag trodde jag gjorde det, tills jag anlände hit i dag,” svarade han. - ”Nu förstår jag ingenting.”

Aurora tittade på honom under tystnad. Så mycket hade blivit så fel, mer än vad hon hade räknat med. Det var dags att göra något rätt. Hon nickade mot honom och drog ett djupt andetag.

- ”Du har alldeles rätt, jag är skyldig dig en förklaring.”

Hon visade med handen att de borde sätta sig ner och själv slog sig Aurora ned på en soffa intill. Cogo, däremot, gjorde henne inte sällskap. Inte för att vara oartigt men han var alldeles för rastlös och orolig för att kunna sitta ner just nu. Han föredrog att stå. Men det betydde inte att han inte tänkte lyssna med största uppmärksamhet till allt som Prinsessan hade att säga honom.

- ”För flera månader sedan upptäckte vi att något inte står rätt till med galaxenergin,” började Aurora förklara. - ”Den enklaste förklaringen är att den har kommit i obalans.”

- ”Obalans?”

Cogo rynkade pannan. Han hade aldrig hört något liknande.

- ”Vad betyder det?”

- ”Det betyder att, om ingenting görs, så kommer den tillslut att åter försvagas och alla våra tidigare bekymmer kommer att börja om på nytt. Vår långa resa hit och allt som vi tvingades göra och genomlida skulle bli meningslöst.”

Det var en öppenbar rädsla och oro i Auroras röst. Och Cogo blev alldeles chockad av hennes berättelse. Försiktigt satte han sig slutligen ner intill henne på hennes vänstra sida.

- ”Hur är detta möjligt? Vad är det som har hänt, Prinsessa?”

- ”Jag vet inte.”

Hon verkade i det närmaste förtvivlad. Och villrådig.

- ”Orsaken är ett fullständigt mysterium,” fortsatte hon. - ”Men jag känner obalansen när jag skapar min kontakt med galaxenergin. Oavsett vad jag gör så kan jag inte längre stoppa det, det är som om mina förmågor har blivit otillräckliga.”

Aurora höll upp sina händer framför sig, dessa små, sköra händer som ändå kunde förmedla så mycket styrka. Inte i form av fysisk styrka men det fanns betydligt mäktigare krafter än så. Cogo må vara den starkaste cyborg i hela Vintergatan men han var väl medveten om att mot Auroras inre kraft kunde han inte mäta sig. Denna vetenskap hade aldrig skrämt honom, trots att hon hade ibland tvingats utnyttja sina krafter mot honom för att stoppa honom. Han hade ibland haft svårt att tygla sin egen styrka. Auroras makt, å andra sidan, var alltid under kontroll och i säkra, ansvarsfulla händer. Hon skulle aldrig använda sina krafter till att göra någon illa eller till att utnyttja någon annan. Hennes kraft hade t.o.m. lärt honom att tygla sin egen tillslut. En smärtsam process men aldrig av illvilja.

Men nu berättade Aurora något för honom som fick honom att darra. Något som Cogo aldrig någonsin trodde att han någonsin skulle få höra. Var Prinsessans mediala krafter otillräckliga? Det var ju omöjligt! Ofattbart! Hon hade ju alltid varit den utvalda! Och aldrig tidigare hade någon upplevt att något i hennes krafter skulle vara försvagade på något sätt, att hon inte skulle kunna utföra sitt uppdrag som den nya drottningen på Great King. Men nu när Aurora berättade att så faktiskt verkade vara fallet, och hur hon nu själv stirrade villrådigt på sina egna händer, kunde Cogo inte tvivla på hennes ord. Aurora var rädd, rädd för att inte längre kunna bruka sina förmågor och därigenom uppehålla freden i galaxen. Cogo kunde bara själv gissa sig till hur svag och handlingsförlamad hon måste känna sig.

Om han själv förlorade sina cyborgkrafter visste han att han skulle känna likadant. Förutom att Auroras kraft var inte bara betydligt starkare än hans, den tjänade dessutom något betydligt större. Hon hade all anledning att vara orolig.

- ”För varje dag försvagas galaxenergin och den är snart nere på alarmerande nivå igen,” fortsatte Aurora. - ”Mutationer kommer snart att äga rum igen om vi inte gör någonting, på vissa håll kanske det redan har startat.”

Hon försökte svälja sin oro, men till liten nytta. Tanken på att hemska monster kanske redan hade vaknat till liv igen där ute i galaxen var ingen rolig tanke, speciellt inte för någon med ett så stort hjärta som Aurora.

Hon lugnade sig något när hon fortsatte sin berättelse.

- ”Kort efter denna upptäckt blev jag kontaktad av Lord Nehr, mannen som var här nyss. Han är ledare över planeten Ledzah som ligger i ett närliggande solsystem. Nehr har liknande mediala förmågor som jag har, men inte lika kraftfulla.”

Cogo nickade svagt utan att avbryta. Men inombords växte hans onda aningar redan. Var Auroras fästman ett medium precis som hon? Om denne man inte hade ett lika gott hjärta som Aurora, vilket Cogo redan var övertygad att så inte var fallet, så låg denna mediala kraft i fel händer! I kanske farliga händer t.o.m.

- ”Innan vi anlände hit och besegrade Golga ville Nehr själv först försöka på egen hand att återställa galaxenergin men lyckades aldrig ens ta sig till Great King på grund av alla monster,” fortsatte Aurora. - ”När vi väl lyckades komma hit och allt tycktes tillslut bli återställt såg han ingen anledning längre att lämna sin planet. Sedan började obalansen, ungefär direkt efter att du och de andra gav sig av hemåt, Cogo. Vi kände det bägge två, Nehr och jag. Det är därför som han är här, för att hjälpa mig. Om han och jag kombinerar våra krafter kommer energin åter i balans igen.”

Cogo hade lyssnat uppmärksamt till hela hennes berättelse. Det var ingen tvekan om att Aurora fullständigt trodde på allt hon sa men Cogo var inte alls lika övertygad. Inte än i alla fall. Det fanns flera saker som inte stämde.

- ”Det låter som en bra teori,” sa han. - ”Men, i så fall, vad väntar ni på? Varför har ni två inte redan satt galaxenergin i balans igen? Och vad har giftermålet med detta att göra?” Frustrerad reste sig Cogo från soffan och gick ut i mitten av rummet. Detta med giftermålet var vad som verkligen väckte hans vrede på nytt. Det lät som ett osagt ultimatum på något sätt. Men det var också det faktum att om denne fästman var lösningen till Prinsessans problem, och att han redan fanns på plats här på Great King, varför var denna mystiska obalans med galaxenergin fortfarande ett problem?

- ”Det krävs mer än att Nehr och jag förenar våra förmågor för en dag, Cogo,” förklarade Aurora. - ”Det är en återkommande process som vi måste utföra ofta med jämna mellanrum. Ledzah ligger för långt bort, Lord Nehr måste flytta hit för gått och lämna sin hemplanet bakom sig. Men varken hans folk eller hans världs lagar släpper sin ledare utan vidare såvida inte vi två ingår äktenskap, och på så sätt förenas Great King och Ledzah till en allians. Det är enda sättet för oss att lösa det här.”

Cogo fnös till. Han hatade att behöva konstatera att Aurora fortfarande kunde vara så naiv men allt tydde på det just nu. Politik var något han undvek i alla lägen om han kunde. Trots det var detta ett av de löjligaste svepskäl han hade hört. Om planeten Ledzah var så pass angelägen att hjälpa Prinsessan att återställa galaxenergin så skulle de släppa sin ledare, oavsett vilka lagar de hade. Han började undra vad mer för struntprat de kanske hade lurat i Aurora. Hon hade ensam behövt hantera dessa varelser, ensam och utsatt i sin desperation att lösa detta allvarliga problem.

Frustrerat knöt han ihop nävarna. Varför hade han rest hem förra året!? Varför hade han lämnat henne ensam? Mer och mer växte hans onda aningar. Nej, det lät snarare som om Ledzaherna var mer ute efter att utnyttja Prinsessans goda avsikter än att faktiskt göra det rätta för hela galaxen.

- ”Ni får förlåta mig, Prinsessa, för att jag går rakt på sak. För jag är djupt skeptisk till det ni berättar för mig,” erkände Cogo och vände sig till henne. - ”Hur vet ni att detta är den enda lösningen? Hur vet ni att alltihop inte bara är en bluff?”

Aurora hade anat att Cogo skulle tvivla. Han var misstänksam av naturen, på både gott och ont.

- ”Obalansen är absolut ingen bluff, Cogo. Jag känner den. Och jag har fått den bekräftad från flera håll.”

- ”Från Doktor Kitty också?” krävde Cogo att få veta.

- ”*Speciellt* från Doktor Kitty!”

Hennes bestämda, självsäkra svar fick honom att backa. Då var det sant i alla fall; Kitty hade vetat om förlovningen hela tiden och inget sagt till honom. Men det samma gällde även obalansen i galaxenergin. Och det var kanske ännu mer underligt.

- ”Så det var detta som hon verkade så bekymrad över?” frågade han sig själv mumlande. Inte konstigt att Kitty hade skickat honom hit för att göra undersökningar på plats. Fast, det var ju sant, Doktor Kitty hade skickat honom för att det verkade vara något fel på kommunikationen, vilket i sig inte alls var ett lika stort eller allvarligt problem som att galaxenergin var i denna mystiska obalans. Bristen i kommunikationen mellan Great King och Jorden hade varat i lite över en vecka nu men obalansen med galaxenergin hade, enligt Prinsessan, varat i nästan ett års tid. Varför blev han då nu hitskickad på ett betydligt mindre prekärt uppdrag så snart problemet uppdagades men inte när det gällde galaxenergin? Det var något som inte stämde här men Cogo kunde inte se hur. Det grämde honom. Nu önskade han att han hade haft Djorgo och hans Kalkylator i närheten. Cogo kanske hade mer magkänsla när saker och ting inte stämde men det var ofta Djorgo som kunde lura att vad det verkligen var för något.

- ”Hon har faktiskt varit den som starkast har försökt övertala mig att genomföra detta giftermål,” hörde han Prinsessan tillägga. Cogo häpnade. Detta var, om möjligt, ännu mer underligt.

- ”Kitty?” flämtade han. - ”Nej... Nej, det kan inte vara möjligt!”

Han kunde inte tro det. Doktor Kitty såg Aurora som sin egen dotter. Trots den galaktiska angelägenheten hade det aldrig varit ett enkelt beslut att skicka iväg Aurora på hennes uppdrag till Great King. Kitty hade tvingats till det av nödvändighet. Dessutom hade Aurora självmant ställt upp på uppdraget. Det här var inte alls samma sak. Dessutom hade det varit doktorsns önskan att Cogo skulle bli Prinsessans följeslagare och beskyddare men det hade slutligen varit Auroras egna beslut som hade inneburit att han hade fått följa med henne. Och det hade inte varit helt lätt att övertyga henne. Prinsessan hade en egen, stark vilja, hon var aldrig lätt att övertala såvida man inte hade goda, starka skäl. Cogo kunde därför inte tro att Doktor Kitty någonsin skulle uppmana och framförallt lyckas övertyga Aurora att ingå äktenskap med någon, inte ens för en sådan här sak. Kitty hade aldrig accepterat denna enda lösning. Och framför allt skulle hon aldrig ha haft hjärta till det.

Men Aurora verkade vara helt övertygad om saken. Och hon var ingen lögnare. Vad var det frågan om här? Någon av kvinnorna måste ha fel. Men vem? Och hur?

Aurora observerade Cogo noga. Han vankade rastlöst fram och tillbaka över golvet framför henne, kliade sig i huvudet och funderade. Trots omständigheterna, hon kunde inte låta bli

att le, om så bara lite. Han var innerst inne så rar, så ivrig att hjälpa till och göra det rätta. Han ville inget annat än att lösa hennes dilemma. Så hade det alltid varit. Inte alls konstigt att hon hade förälskat sig i honom. Trots sina brister hade Cogo ett mycket gott hjärta. Hon önskade att problemet hade varit enklare, att det var ett monster som stod i vägen. Då hade hon, med gott samvete, kunnat be Cogo om hjälp. Men problemet de hade att möta nu var betydligt mer komplicerat än så. Deras lösning var diplomati och samarbete, ingen eldstrid. Hur mycket Cogo än ville och önskade hjälpa henne så var detta något som inte han kunde lösa. Det låg inte i hans händer. Det var inte ens hans sak att lösa.

Hans vankade av och an och grubblande var snarare stressande för henne än lugnande. Hon hade själv gjort det samma i månader och inte funnit någon annan lösning. Hon ville inte nu se sin vän genomgå det samma till ingen nytta. Hon behövde lugna honom på något sätt.

- ”Cogo, jag är en monark och regent över en planet. En planet vars öde påverkar resten av vår galax. Mitt öde var förseglat redan innan jag föddes. Jag har skyldigheter att följa och leva upp till som du aldrig behöver göra. Och som jag är oerhört tacksam för att du slipper. Du föddes fri, medan jag...”

Aurora sänkte blicken. Cogo stirrade förvånat på henne. Prinsessan lät nästan avundsjuk på honom! På honom och hans existens. Vad som förvånade honom mest, dock, var att han var tvungen till viss mån att hålla med henne. Hans liv hade alltid varit fyllt av lidande och kamp för överlevnad men han hade alltid haft sin frihet, frihet att själv välja vad han ville göra med sitt liv. Det gjorde honom ont att inse att Prinsessan aldrig hade haft samma valmöjlighet som honom själv. Men det gjorde henne också, kanske, ännu modigare än honom! Hon flydde inte den väg som redan låg förbestämd framför henne. Hon gjorde det som krävdes av henne. Cogo var inte säker på om han själv hade kunnat vara lika stark som hon i dessa lägen.

- ”Jag är verkligen ledsen, men detta är min verklighet,” fortsatte Aurora och mötte hans blick. - ”Att resa hit till Great King var mitt första steg. Mitt giftermål med Nehr är nästa.”

Det lät som om Prinsessan redan hade bestämt sig. Men Cogo undrade verkligen om hon hade lyckats övertyga sig själv såpass mycket att hon också på fullaste allvar trodde att hon gjorde det enda rätta. Det fanns faktiskt ett mycket enkelt sätt att ta reda på det. Dessutom var det något som han hade velat fråga henne enda sedan han hade kommit hit.

- ”Älskar ni honom?”

Cogos enkla och raka fråga fick henne att flämta till.

- ”Förlåt?”

Han visste att hon hade hört honom men han upprepade ihärdigt sin fråga.

- ”Älskar ni honom, Prinsessa?”

Aurora vände bort blicken en aning och skruvade sig nervöst där hon satt. Av alla frågor Cogo kunde ha frågat henne, varför var han tvungen att ställa just den hon inte ville besvara?

- ”Du borde inte fråga mig sådana saker,” påpekade hon.

Hon försökte undvika att svara, precis som Cogo också hade anat. Aurora, med sitt annars goda hjärta, hade i vanliga fall aldrig något att dölja. Hon hade aldrig anledning att inte säga sanningen om hur hon känner. Nu blev hon i det närmaste förnärad av hans fråga. Det kunde bara bero på en sak. Hon ville inte inse sanningen i svaret, varken till honom eller framför allt till sig själv. Och det var just därför Cogo vägrade ge upp förrän han fick sitt svar. Så många gånger hade Prinsessan tvingat honom till bättre och klarare insikt. Nu var det hans tur att återgärda den goda handlingen, även om den oftast var svår att ta emot.

- ”Det är en mycket enkel fråga och jag anser att jag har all rätt att veta; älskar ni den här mannen eller inte?”

Hon tittade inte åt honom alls längre. Irriterad och i brist på tålamod satte sig Cogo intill henne igen på vänster sida. Prinsessan mötte fortfarande inte hans blick.

- "Svara mig!" röt han slutligen till och vände henne mot sig så att hon inte längre skulle kunna undvika honom. - "Älskar ni honom!?"

- "Nej!"

Med tårarna rinnande nedför kinderna slog Aurora sig om halsen på honom.

- "Självklart älskar jag honom inte! Det är ju *dig* jag älskar, Cogo!"

Sanningen fick henne att gråta. Hon tittade upp och lade sina händer mot hans ansikte. Hans stora, mörkblå ögon stirrade tillbaka med både förvirring och lättnad på samma gång.

Naturligtvis älskade hon Cogo och ingen annan. Hon kunde inte förneka det längre. De båda visste redan sanningen. På sätt och vis hade de gjort det hela tiden ända ifrån början. Men hon var ändå rädd. Rädd för vad denna sanning nu kunde ställa till med.

- "Det var därför jag ville träffa dig igen... en sista gång."

Utan att avbryta henne tittade han på henne med enorm längtan. Det var öppenbart i Cogos blick att han tyckte om hennes beröring och önskade ingenting hellre än att få kyssa henne. Men hans blyghet och stolthet hindrade honom. Han skulle inte göra någonting utan Prinsessans godkännande först. Och det var så det skulle förbli konstaterade Aurora för sig själv. Inombords längtade hon efter det samma som honom. Nu när de båda äntligen hade erkänt sin kärlek till den andre ville hon inget hellre än att få leva ut denna kärlek. Vilket var också precis det som hon hade försökt att göra de senaste dagarna, innan det var för sent. Men det hade bara varit en fantasi, en barnslig dröm. Motvilligt släppte hon taget om Cogos ansikte.

- "Men det var ett misstag. Jag borde aldrig ha involverat dig i det här," fortsatte hon och drog ett djupt andetag. Åter igen skakade hon på huvudet åt sig själv och sin egen dumhet.

- "Hur kunde jag vara så oförsiktig? Så egoistisk?"

- "Prinsessa..."

Skyndsamt torkade hon bort tårarna från kinderna.

- "Jag vet att jag kräver oerhört mycket av dig. Men jag ber dig, för din egen skull, res tillbaka till Jorden och glöm mig."

- "Aldrig!"

Hans svar var lika bestämt som omedelbart. Den här gången var han obstinat av en god andledning. Prinsessan ville innerst inne egentligen inte att han skulle fara hem igen. Därför kunde han inte lyda henne.

- "Cogo..."

Aurora suckade, men den unge cyborgens motstånd var ingen gåta. Cogo kämpade alltid vidare i det han trodde på så länge han kunde. Men hur skulle hon kunna övertyga honom att det bästa för dem alla var att han gjorde som hon bad honom om?

- "Jag vet att du håller av mig. Men du förlänger bara ditt lidande om du envisas. Låt mig bli en del av ditt förflutna. Försök att gå vidare. Träffa någon annan lyckligt lottad flicka."

- "Aldrig säger jag!" upprepade Cogo lika bestämt som tidigare. - "För det första kommer det aldrig att finnas någon annan flicka för mig än ni. För det andra så behöver ni mig, mer än någonsin, jag har aldrig varit så säker på det som jag är i dag. Hade jag vetat allt detta tidigare hade jag aldrig lämnat er alls för ett år sedan."

Aurora skakade på huvudet. Vad hon önskade att hon hade fel.

- "Det hade inte gjort någon skillnad. Jag hade ändå blivit tvungen att göra detta."

Försiktigt tog Cogo hennes lilla hand i sin och kramade den tröstande. Det var svårt att se henne så förtvivlad, trots hennes ansträngningar att försöka dölja det från honom. Nej, det var verkligen inte i hennes natur att luras och bedra. Och det var just det som var en stor del av problemet. Vad hon sa att hon måste göra skulle hon aldrig i längden kunna lyckas med.

- ”Prinsessa, lyssna på era egna ord!” bad han henne. - ”Ni känner er tvingad att göra det här. Det är därför som det är fel! Ni vill inte gifta er!”

- ”Nej. Inte med honom,” erkände hon med förvånande lätthet. - ”Men jag har inget val.” Cogo fortsatte att krama hennes hand. Han ville att hon skulle förstå att han fanns här hela tiden för henne, att han den här gången inte tänkte lämna hennes sida.

- ”Det finns alltid val, det gäller bara att finna dem och att framför allt våga ta dem,” förklarade han och log svagt mot henne. - ”Det är vad ni har lärt mig.”

Hans ord värmden henne inombords. Åter igen blev den unga drottningen påmind om hur stolt hon numera var över honom. Cogo kanske var tanklös ibland men inte alls lika mycket som förr. Han hade mognat. Och uppvisade numera också en vishet som glatt överraskade henne.

Därför blev det också allt svårare att argumentera emot honom. Naturen av deras nuvarande samtal var på många sätt tvärt emot hur de annars brukade vara. Det brukade ju alltid vara hon som försökte hindra honom från att göra något dumt, att förmå honom att tänka efter före.

- ”Cogo, jag kan inte chansa med galaxen som insats. Miljarder liv och miljoner världar står på spel,” förklarade hon i ett nytt försök att övertyga honom. - ”Jag förstår att du är chockad, besviken och sårad, och du har all rätt att vara arg på mig. Men faktum kvarstår; det här är långt viktigare än både dig och mig. Hur mycket jag än vill så kan jag inte låta känslor styra.”

Lika smidigt och blixtsnabbt som vanligt flyttade sig Cogo från soffan ner till golvet där han satte sig på knä framför henne. Nu greppade han ömsint bägge Prinsessans händer medan han envist stirrade in i hennes ljusblå blick.

- ”Strunta i mig!” uppmanade han med högsta allvar. - ”Strunt samma i mina känslor! Det enda som är viktigt här är vad *du* vill, Aurora!”

Hon visste att han menade allvar. Men det förändrade ingenting.

- ”Inte den här gången,” svarade hon nedslaget. Cogo suckade djupt. Men han gav inte upp än. Han förnekade inte det minsta att han var allt annat än objektiv i den här saken, det var i det närmaste omöjligt för honom att ändra åsikt. Men att Prinsessan var lika subjektiv åt det motsatta hållet förvånade honom. Hon, med sina mediala krafter och goda hjärta, brukade ha betydligt klarare bild av verkligheten än så här. Det skrämde honom att hon verkade redan ha gett upp.

- ”Det är onekligen ni, inte jag, som är experten på galaxenergin,” erkände han ödmjukt medan han satt kvar på knä framför henne. - ”Men det lilla som jag vet och förstår om den är att den skapas och kontrolleras av absolut godhet och ärlighet.”

Hans röst blev allt mer allvarlig.

- ”Vad för slags godhet finns det i att kräva av er att ingå äktenskap med en man som ni inte älskar? Ni kan ju inte ens förmå er själv till att tala om sanningen för honom, att det är mig ni älskar. Det finns ingen ärlighet i detta, bara falskhet. Det är en lögn som bara växer och växer. Hela den här situationen, Prinsessa, har tvingat er att bli något som ni absolut inte är; oärlig! Och det skrämmer mig mer än något annat. Hur kan det skapas någon balans baserat på falskhet?”

Den unga drottningen flämtade till. Cogos djupa insikt och vishet hade otroligt nog lyckats chocka henne. Sedan när hade han blivit så vis och insiktsfull? Var detta den Jan Cogo hon kände? Jo, det var det. Han hade visat prov på samma insikt förr många gånger men aldrig så här mycket på en och samma gång. Att han verkade besitta sådan kunskap om galaxenergins sanna natur var det mest fantastiska av alltihop. Eller använde han vara sunt förnuft?

- ”Älskade Cogo...”

Aurora visste inte vad hon skulle svara honom. Han hade gjort henne mållös. Men det spelade ingen roll eftersom Cogo hade ännu mer att säga henne.

- ”Har jag inte rätt?” frågade han henne. Hon svarade inte. Men han hade i sanning verkligen rätt! Hela den här situationen gjorde henne oärlig. Även om Lord Nehr verkade förstå hos vem hennes känslor verkligen låg så hade hon aldrig erkänt det öppet. Och det var första gången som Aurora själv började inse vad Cogo redan hade förstått. Varför hade hon inte insett tidigare det han redan såg?

- ”Det här stämmer inte, Prinsessa!” fortsatte Cogo och reste sig upp på fötter igen. Åter började han cirkulera runt i rummet. Åter igen knöt han bägge händerna frustrerat.

- ”Varenda atom i min kropp säger mig att det ni tänker göra är fel!” fortsatte han. - ”Jag kan inte förklara det, jag känner det bara. Det här är inte rätt. Förstår ni inte det? Känner ni det inte själv?”

Aurora sänkte blicken. Cogo kände henne för väl. Hon kunde inte förneka ett enda av hans ord. Men vad hennes plikt sa henne att göra hindrade henne från att bekräfta något av det han sa också.

Cogo studerade henne under tystnad några ögonblick. Hennes nedstämda uppsyn, den sänkta blicken, hennes oförmåga att svara honom, och den svarta klänningen som hon bar kvällen innan hennes bröllopsdag, allt tydde på att han hade rätt och att hon visste det lika väl som honom.

- ”Jo, det gör ni,” svarade han åt henne. - ”Det var därför som ni grät innan ni insåg att jag stod bakom er på balkongen. Det var därför ni var tvungen att smita iväg för att träffa mig innan det var för sent.”

Hans ton mjuknade.

- ”Men det behöver inte vara för sent. Snälla, lyssna till ert goda inre. Jag står inte ut med att se er så olycklig.”

Aurora mötte hans blick plötsligt.

- ”Säg mig en sak, Cogo... Om jag hade älskat Nehr, hade det varit mindre smärtsamt för dig då?”

Den unge cyborgern tänkte efter först innan han svarade. Men hans svar hade hela tiden varit det samma.

- ”Nej. Men jag hade tvingat mig själv att acceptera er vilja. Men nu kan jag det inte, jag vägrar att acceptera något som ni inte vill! Aurora, gör inte det här. Jag ber er inte för min skull, jag ber er för er egen skull. Gift er inte med den här mannen. Ni kommer att ångra er resten av ert liv.”

Han var så omtänksam. Cogo hade naturligtvis egna, starka och personliga själ till att önska att detta giftemål inte skedde. Men Aurora visste att han samtidigt inte förväntade sig mer än det. Han kämpade inte för att ta Nehrs plats. Han kämpade för hennes frihet, utan att kräva något i gengäld. Detta var en av de starkaste anledningarna varför hon var förälskad i den unge cyborgern. Cogo kunde förvisso vara mycket självvisk i vissa situationer men oerhört givmild och självuppoftande utan att förvänta sig någon belöning, i andra. Han och hon

själv var, trots deras olikheter, mer lika än vad man kunde tro. Därför var det som hon var tvungen att säga honom nu allt annat än lätt. Aurora förstod att Cogo skulle bli besviken.

- ”Ångern finns här redan,” erkände hon och ställde sig upp. Hennes hållning var plötsligt rakare och mer självsäker. Och hennes ansikte allvarsamt. Hennes beslut var redan taget. Vid denna tid nästa dag skulle hon vara Lord Nehrs hustru.

- ”Men jag ska göra det bästa av situationen som jag kan. Nehr är en trevlig, vänlig och omtänksam man och han är mycket entusiastisk över vårt kommande äktenskap. Han kommer aldrig att göra mig helt lycklig men han kommer att ta hand om mig.”

Aurora mötte sin käre väns blick.

- ”Du behöver inte oroa dig för min skull.”

Cogo fnös till irriterat. Prinsessan hade övat in det där lilla talet, det hördes. Och hon trodde inte ens på det själv. Han var allt annat än övertygad.

- ”Nu ber ni mig om för mycket, Prinsessa!” muttrade han med armarna i kors. - ”Jag kommer alltid att oroa mig för er så länge jag vet att ni inte är i säkerhet.”

- ”Inte i säkerhet?”

Aurora skakade på huvudet. Cogo var sårad men om han ville skylla alltihop på en fara som inte existerade skulle han bli ännu mer sårad och besviken.

- ”Nehr är inget monster, Cogo! Han är inget hot mot mig. Han vill rädda galaxen precis som du och jag.”

Cogo vände sig om. Trots Prinsessans skönhet och hur mycket han än älskade henne, just nu var det för mycket att möta hennes blick när hon talade om sin fästman på det här sättet. Ja, han var svartsjuk och han tyckte inte om det.

Som om hon anade hur han kände lade Aurora sin hand på hans axel. Trots rustningen hade Cogo inget problem att lägga märke till hennes omtänksamma beröring. Men han vände fortfarande ryggen åt henne. Det gjorde så ont att höra henne ljuga för sig själv.

- ”Men det betyder inte att han någonsin kommer att kunna ersätta dig. Ingen man kommer någonsin att kunna göra det,” försökte Aurora övertyga honom om. - ”Jag kommer att vara trogen Nehr och jag kommer att dela mitt liv med honom. Men min kärlek tillhör dig.”

- ”Men ni älskar galaxen ännu mer.”

Hans bitterhet och svartsjuka tog nu en vändning som Aurora inte hade räknat med. Men samtidigt var hon inte förvånad.

- ”Inte alls. Men utan vår galax finns inte vår kärlek,” rättade hon. - ”Jag vet att det inte alls verkar så, men jag gör det här för vår skull. För dig och mig. För alla som älskar varandra där ute. Av misstag gav jag dig falska förhoppningar om en framtid tillsammans med mig, jag kan nu inte göra samma misstag igen mot dem också.”

Han sa inget men Aurora visste att Cogo lyssnade. Eftersom han fortfarande envist inte tittade åt hennes håll ställde hon sig framför honom i stället. Hennes fagra uppsyn var skamsen.

- ”Cogo, jag är hemskt ledsen. Jag skulle aldrig ha dragit in dig i allt det här. Jag borde ha förstått bättre. Drömmen tog tag i mig, jag... Jag ville bara veta hur det skulle kunna ha varit om saker och ting hade varit annorlunda. Om jag inte hade varit Drottning av galaxen...”

Cogos mörkblå ögon tittade plötsligt på henne med ett enormt allvar.

- ”Det *måste* finnas en utväg!”

Det verkade hopplöst att försöka övertyga honom.

- ”Det gör det inte, tro mig,” bad Aurora. - ”Jag har redan provat allt. Det finns ingen annan lösning.”

Till hennes förvåning log Cogo plötsligt åt henne. Men det var mer än så. Hans uppsyn var illmarig. Han verkade vara beslutsam, driven av något. Han hade fått någon tanke och oftast när det hände så var det mycket lite som kunde stå i hans väg. Och Aurora var inte helt säker på om hon skulle uppskatta vad det än var för något som nu rörde sig i hans tankar.

- ”Ha förtröstan, Prinsessa!” bad Cogo henne och lade händerna på hennes axlar. - ”Ge inte upp hoppet om oss än! Ni är inte längre ensam.”

Cyborggen log ännu mer nu. Han hade definitivt en plan.

- ”Jag ska tala med Djorgo och Haka,” förklarade han. - ”Och så ska jag kontakta Doktor Kitty. Jag har ju fortfarande inte gjort det...”

För ett ögonblick kliade han sig i huvudet. Varför glömde han bort hela tiden att han skulle kontakta Jorden? Mer och mer började Cogo inse att detta dröjsmål kanske var ett allvarligt misstag.

- ”Doktor Kitty kommer bara att säga dig det samma som jag har,” förklarade Aurora.

- ”Verkligen?”

Cogo trodde det inte. Bara för att Prinsessan var övertygad om saken så var han allt annat än det.

- ”Än så länge har hon inte sagt någonting om allt det här till mig. Inte ett ord,” förklarade han. - ”Tycker ni inte det är lite underligt, Prinsessa?”

- ”Hon har säkert sina anledningar,” svarade Aurora. - ”Hon förstod nog bättre än jag att du skulle reagera på det här viset.”

Cogo stirrade förvånat på henne. Han beundrade Aurora lika mycket som han älskade henne men det fanns stunder då han absolut inte kunde begripa sig på henne. Här och nu var ett sådant ögonblick.

- ”Någon måste ju förhålla sig *reagera!*” utbrast han högljutt. Och det var just bristen på reaktioner som var så irriterande för honom. Varför verkade allt och alla; Prinsessan, Kitty, ja, t.o.m. Haka och Djorgo, bara acceptera denna absurda och fullständigt oacceptabla situation utan att göra något!? Hade hela Universum helt förlorat förståndet!? Cogo själv kanske var den som överreagerade ibland men en överdriven handling var kanske bättre än ingen alls!

- ”Jag ska också ta mig ett litet snack med den där Lord Nehr,” fortsatte han och slog näven beslutsamt i sin andra handflata. - ”Var det så han hette?”

Aurora stirrade förfärad på honom. Vad tänkte han göra!?

- ”Cogo, nej! Du får inte!”

Lord Nehr var den ende som kunde hjälpa henne att lösa gåtan med galaxenergins obalans. Om någonting hände Nehr, om Cogo i sitt uppjagade tillstånd inte kunde behärska sig och sökte upp hennes fästman och det mest otänkbara skedde kunde hela galaxen möta otaliga apokalyptiska katastrofer. Aurora fruktande nu precis det som hon hela tiden hade varit så orolig för; att Cogo skulle utsätta Nehr för livsfara. Det fick inte ske!

- ”Var hittar jag honom?” frågade Cogo envist. - ”Han var ju ändå så angelägen att träffa mig. Vore ju synd att göra honom besviken. Dessutom är det något bekant med honom, jag vet att jag har sett honom förut. Men var? När?”

Åter igen var det något som gnagde i Cogos sinne, något som ville göra sig påmint. Men han kunde inte minnas vad det var. Vad det än var, dock, kunde han inte släppa känslan av att han hade på något sätt träffat på Nehr förr.

- ”Det kan inte vara möjligt,” sa Aurora. - ”Du måste förväxla honom med någon annan.”

- ”Spelar ingen roll, jag vill ta reda på vad han egentligen har för avsikter!” svarade Cogo lika beslutsamt som tidigare och gjorde sig redo att ge sig av via balkongen. - ”Och jag tänker inte ge upp förrän jag har mina svar!”

Aurora grep honom hårt i armen med bägge händer.

- ”Sluta nu!”

De båda två var fullt medvetna om att hon inte hade den minsta chans mot hans enorma styrka. Trots att hon greppade hans arm allt vad hon kunde hade det ingen påverkan på den unge cyborgens fysik. Ändå hade hon lyckats hejda honom för ett ögonblick.

- ”Du ska inte tala med Nehr eller någon annan!” beordrade hon. - ”Det är inte din uppgift, Cogo.”

- ”Jaså inte!?”

Om Prinsessan ansåg att hon fortfarande hade rätten att ge honom order så betydde det också att han fortfarande hade kvar sin plikt att skydda henne. Och då hade Cogo all mandat han behövde för att göra det som måste göras.

- ”Om jag inte minns fel så är det min uppgift att skydda er, Prinsessa. Även om det måste inkludera mot er egen dumdristighet.”

Varsamt men ändå bestämt greppade Cogo hennes båda handleder med sin fria hand. Utan minsta ansträngning skulle han lätt kunna krossa vartenda ben i hennes händer, men det enda han nu gjorde var att greppa hennes handleder tills Prinsessan själv skulle förstå att hon skulle släppa taget om hans arm. Vilket hon slutligen gjorde, men mycket motvilligt. Hon var arg, det förstod han tydligt ifrån hennes blick. Men hennes vrede och besvikelse fick han ta. Det var det värt så länge han lyckades hålla henne i säkerhet. Allt annat var sekundärt.

- ”Jag tänker inte se på när den där mannen förstör ert liv!” fortsatte han. - ”Jag tolererar det inte! Detta är en strid jag absolut *inte* tänker förlora på några villkor!”

Cogo vände sig om igen och började åter bege sig mot balkongen. Han riktigt längtade efter att få leta rätt på den där Lord Nehr och ställa honom mot väggen! Den där pompösa stroppen hade en del att stå till svars för! Cogo nästan hoppades att Nehr skulle göra motstånd eller rent utav skulle visa sig vara ett monster, det skulle bara ge honom tillräckligt med anledning att slå ner honom! Ingen tvingade Prinsessan Aurora att göra något mot sin vilja och kom undan med det! Han skyndade på stegen. Men sedan kom han inte längre.

- ”Cogo, tvinga mig inte att stoppa dig!”

En ohygglig och allt för bekant smärta tryckte mot hans huvud. Överrumplad föll Cogo ner på knä och tog sig reflexmässigt för huvudet, trots att han visste att det alltid var lönlöst. Vilken idiot han var! Han hade upprört Prinsessan, han borde ha förutsett detta. Prinsessan straffade honom med sin Telepati. Hennes mediala förmåga var betydligt mäktigare än hans cyborgkrafter och han hade inget att sätta emot. Hans gyllene huvudring tryckte obarmhärtigt mot hans skallben och Cogo stönade till i smärta. Men det var då han insåg att något var annorlunda.

Pinan var där men faktiskt inte lika obarmhärtig som den brukade vara. I vanliga fall brukade smärtan vara betydligt kraftigare än så här och i stället för att bara sjunka ner på knä borde han redan ha vridit sig i plågor på golvet och skrikit allt vad han förmådde. Men så var det nu inte. Faktum var att plågan lättade ytterligare. Den var där men det var också allt.

Stönandes lyckades Cogo titta över axeln mot den unga drottningen bakom honom. Auroras händer var mycket riktigt korsade och den gröna stenen i hennes diadem glödde. Men hennes blick var annorlunda. Alla tidigare gånger som hon hade bestraffat eller stoppat honom på detta sätt hade hon gjort det med beslutsamhet. Nu var det bara ånger i hennes ljusblå blick. Trots smärtan som han ändå fick erfara kunde Cogo inte låta bli att undra om Prinsessans mediala kraft hade försvagats eftersom han inte var i djupare plåga än så här. Var det därför som galaxenergin var i obalans?

- ”Jag vill inte göra det här,” sa Aurora plötsligt och hennes röst darrade. - ”Men om du tvingar mig att välja mellan din svartsjuka och galaxens framtid är mitt val mycket enkelt!”

Smärtan ökade plötsligt enormt och Cogo skrek till. Men så försvagades plågan åter igen nästan ögonblickligen, dock utan att försvinna helt. Han vände åter blicken mot Prinsessan. Hennes händer förblev korsade och hon höll honom fortfarande under sin mediala kontroll men hon saknade fortfarande den där bekanta beslutsamheten att vilja straffa honom för hans olydnad som förr i tiden. Trots det hon nu utsatte honom för hade hon precis avlägsnat en oro från hans hjärta. Auroras krafter var inte alls försvagade som han först fruktat, tvärt om. Hon hade snarare lärt sig att bemästra dem. Förr hade hon varit tvungen att sänka sina korsade händer för att upphöra med Telepatin. Nu visade hon att hon kunde hantera den med varierande styrka.

Men det var framför allt hennes ord och ångerfulla blick som övertygade honom. Hon straffade honom inte som förr med maximal smärta för hon hade inte längre hjärta till det. Hon älskade honom, Cogo förstod det med säkerhet nu. Och han kunde inte klandra henne för att hon ändå gjorde honom detta. Han hade faktiskt aldrig klandrat hennes smärtsamma tillrättavisningar. Han förstod varför hon alltid hade gjort det. Den här gången var det inte annorlunda. Men hon behövde förstå varför han var tvungen att göra det han tänkte göra. Inte ens hennes Telepati kunde få honom att ändra uppfattning. Inte den här gången.

Han fortsatte att hålla sig för huvudet med ena handen och utstötte några ytterliga kvidanden som han inte kunde hålla tillbaka medan han sakta vände sig helt mot henne.

- ”Jag kanske är svartsjuk,” erkände Cogo. - ”Men framför allt är jag är rädd. Rädd för er skull. Och för galaxens.”

Plågan blev allt svagare, så svag att den nu knappt smärtade längre utan snarare höll sig kvar som en osynlig närvaro. Cogo mötte hennes blick. Aurora såg nästan mer plågad ut än vad han gjorde. Men hon sänkte fortfarande inte händerna. Hon vågade inte lita på honom. Cogo förstod att han måste återupprätta hennes förtroende.

Med höger hand lyckades han få tag i en närstående stol och använde sig av den för att sakta häva sig upp på fötter igen. Trots att smärtan var nästan obefintlig nu kändes det ändå som om hans huvudring försökte trycka ner honom i golvet igen, och han fick kämpa för att dra sig upp. Prinsessans förmågor hade verkligen utvecklats under det gångna året.

- ”Jag vill inte trotsa er, det är inte därför jag är här,” förklarade han ärligt medan han slutligen lyckades ta sig upp på fötter igen. Han flämtade högt mellan orden och tog sig åter för huvudet. Nej, smärtan var inte helt borta. Den var där, som en markering från hennes sida. Men Aurora verkade ändå låta honom tala, annars hade han aldrig lyckats ta sig upp helt så länge hennes Telepati fortfarande höll honom i sin makt.

- ”Jag beundrar ert mod och pliktkänsla, Prinsessa, men jag känner att dessa goda egenskaper är missledda den här gången. Och de kommer inte att betyda någonting om ni offrar er för intet.”

Trycket från huvudringen fick honom att stöna till igen. Men Cogo tillät det inte att stoppa honom den här gången, inte så länge han faktiskt kunde utstå smärtan.

- ”Men ni behöver inte övertyga mig om att ni redan har gjort ert val,” fortsatte han och tog några stapplande steg mot henne, till Auroras stora förvåning. - ”Om ni vill stoppa mig så varsågod. Er Telepati kan inte orsaka mig mer smärta än den jag redan känner från ert beslut i alla fall. Och den kan aldrig hindra mig från att älska er.”

Det glittrade till i Auroras ögon. Tårar föll åter nedför hennes kinder.

- ”Nej. Jag vet,” svarade hon.

Hon sänkte sina korsade händer. Hon kunde inte göra detta mot honom längre. Både den gröna ädelstenen i hennes diadem och Cogos gyllene huvudring slutade att glöda. Cogo utstötte ett djupt andetag av lättnad när ingenting längre tryckte mot hans huvud, varken starkt eller svagt. Telepatin var bruten.

- "Förlåt mig."

Hennes röst fortsatte att darra. Trots att hon inte alls hade utsatt honom för den fulla styrka hos hennes Telepati som hon hade gjort förr i tiden hade det varit betydligt svårare att behöva göra det mot honom den här gången. Tidigare hade Aurora inte insett hur mycket hon älskade Cogo. Nu visste hon bättre. Han hade inte gett henne något val och hon hade lyckats stoppa honom från att skynda iväg och leta reda på Nehr, men hon hatade ändå sig själv i denna stund. Cogo ville ju bara skydda henne, inte provocera eller släppa lös sina krafter för nöjes skull. Även om han inte agerade rätt så hade han goda avsikter. Och han hade förbluffat henne med att stå emot Telepatin, trots att hon medvetet hade hållit den på minimum. Han borde ändå inte ha lyckats ställa sig upp och gå emot henne, men han hade imponerande nog lyckats. Hans kärlek överskuggade verkligen alla hans andra förmågor. Ja, kanske hennes också.

Skamset sänkte Aurora blicken.

- "Jag vill inte gräla, Cogo. Inte nu..."

Frustrationen som hon hade burit så länge inombords bröt sig slutligen loss. Fasaden hon hade uppehållit utåt rämnade. Hon kunde inte dölja det längre. Oavsett vad hon än gjorde verkade allting bli fel. Hon kände sig så ensam, så rädd, så svag. Hon hade misslyckats. Och hon hade sårat mannen hon älskade, gjort honom illa på så många sätt. Hon begravde ansiktet i händerna medan hon grät förtvivlat. Hon visste inte vad hon skulle göra längre.

Starka, tröstande armar omfamnade henne och Aurora tryckte sig i det närmaste desperat mot Cogo. Han förlät henne, trots vad han precis hade gjort mot honom, men hon kände att hon ändå var tvungen att säga det igen.

- "Förlåt."

Cogo hyschade henne. Hon behövde inte upprepa det ytterligare en gång. Han fortsatte att hålla om henne och lät henne gråta färdigt under tystnad. Det gjorde honom alltid så ont att se henne ledsen, på många sätt var det värre än när hon utsatte honom för sin Telepati. Han gungade henne sakta i sin famn och sa ingenting. Först när Aurora verkade lugna sig bröt han tystnaden.

- "Allt som vi gjorde tillsammans på den där planeten häromdagen... var det ert sätt att säga farväl?" frågade han.

- "Ja. Men inte bara det," svarade Aurora och höjde sin fortfarande tårfyllda blick till honom. - "Jag menade verkligen allt jag sa. Jag har saknat dig. Och jag älskar dig verkligen. Jag ville bara vara mig själv en sista gång, känna en sista gnutta av frihet. Och det ville jag dela med dig. Jag ville glömma verkligheten och bara för en liten stund leva i den fantasi som jag önskar var verklig."

Hon kunde fortfarande uppleva den, fantasin. Var enda gång Cogo höll om henne, precis som han gjorde just nu, blev fantasin verklighet. Men det var en verklighet som inte skulle förbli.

- "Det var oerhört egoistiskt av mig..." mumlade hon i eftertanke.

- "Inte alls, Aurora. Jag delar samma fantasi, samma dröm," förklarade Cogo och kupade ömsint hennes fagra ansikte i sina händer. - "Skillnaden är att jag inte har gett upp hoppet om den än. Om jag gör det kan jag inte leva."

- "Cogo..."

Hans ord, hans kärlek, berörde henne djupt. Ändå var hennes beslut inför morgondagen obevekligt. Cogo släppte taget om henne och backade respektfullt två steg bakåt. Aurora tittade fortfarande på honom med oro. Han visste varför. Cogo knöt bägge nävarna hårt för att försöka kontrollera sin frustration. Han hatade verkligen att erkänna sig besegrad men han var inte dum nog att inte inse när han var besegrad. Det värsta var insikten att han hade blivit besegrad innan han ens hade fått veta att det fanns något att kämpa om.

- ”Jag ska göra som ni säger, Prinsessa,” lovade han. - ”Även om det strider mot alla mina principer så ger jag er mitt ord på att jag inte ska söka upp Lord Nehr. Jag ska låta honom vara om det är så viktigt för er. Jag vill att ni ska kunna lita på mig.”

Hennes tillit betydde så mycket. Aurora log tacksamt mot honom. Hon visste att hon kunde lita på Cogos ord. Ändå glimmade det till i hans mörkblå ögon av de ännu ofällda tårar som han knappt kunde hålla tillbaka längre. Hon bad honom verkligen om det omöjliga. Och nu började hon glida honom helt ur händerna.

Han sänkte blicken ett ögonblick och försökte svälja sin inre panik. Cogo visste att han inte behövde dölja sina känslor inför Prinsessan men han ville ändå inte uppträda ovärdigt i hennes närvaro. Han hade redan gjort det en gång denna kväll, därav varför hon hade tvingats stoppa honom med sin Telepati. Det skulle inte bli en andra gång. Aurora litade på hans ord och han skulle inte svika hennes tillit. Men hon litade inte på hans instinkter. Att vara så oförmögen att skydda henne, vetskapen om att hon inte längre behövde honom, höll på att knäcka honom. För ett år sedan hade han åtminstone lämnat henne i säkerhet här på Great King. Han var inte alls lika säker på den saken vad gällde morgondagen.

Cogo höjde blicken till henne igen. Aurora var ett år äldre sedan sist de hade skiljts åt men var fortfarande lika godhjärtad, varm och omtänksam. Hon var, om möjligt, vackrare än någonsin. Hon var den mest fantastiska person han någonsin hade träffat. Ingen hade trollbundet honom så starkt som hon. Aurora var livet självt, därför var hon den utvalda att vara den nya drottningen här på Great King. Hon var hans liv, meningen med hans liv. Han skulle utan tvekan ge sitt liv för hennes skull. Hur kunde det vara möjligt att någon som Prinsessan Aurora var menad att resten av sitt liv tvingas till en sådan orättvis uppoffring? Varför hon och inte han!?

- ”Men... finns det ingenting jag kan säga eller göra för att få er att ändra er?” bad Cogo igen ända ifrån djupet av sitt hjärta. - ”Finns det inget sätt för mig att hjälpa er?” Sakta skakade Aurora på huvudet.

- ”Jag är ledsen, men det här är någonting som inte ens du kan rädda mig ifrån.”

Då var han besegrad tillslut.

Motvilligt nickade Cogo och slöt ögonen. Han tog ytterligare ett steg bakåt och vände sig om.

- ”Då blir det som ni vill,” mumlade han.

- ”Nej, Cogo.”

Auroras röst var förvånande stark. Det fanns ingen tvekan i hennes ord.

- ”Om det hade varit som jag velat hade det varit dig jag skulle gifta mig med i morgon.”

Cogo flämtade till och vände sig mot henne på nytt. Han stirrade förvånat på henne. Hade han inbillat sig eller hade han hört rätt? Nej, han kunde inte ha hört rätt. Det kunde inte vara så hon menade! Eller..?

- ”Med... med *mig*..?” stammade han fram. Aurora nickade och log lite blygt mot honom. Men hennes blick var uppriktig.

- ”Ja! Med *dig*.”

Ingen av dem sa något mer medan de stirrade på varandra. Det var som om tiden stod stilla. De kunde inte slita blicken ifrån varandra. Cogos hjärta bultade hårt och hans andning blev allt tyngre när den sanna innebörden av hennes erkännande sjönk in. Att Aurora älskade honom hade han äntligen förstått så sent som för ett par dagar sedan. Men att hon älskade honom på detta sätt, så innerligt och så mycket att hon utan tvekan och helt ärligt kunde erkänna en sådan sak var i det närmaste ofattbart. Hon var en drottning! Han var bara en cyborg. Ändå tviplade han inte på henne ett ögonblick. Det var inte bara omtanke hon hyste för honom. Det var en kärlek betydligt djupare än så, en kärlek fylld med tillit, uppoffring, livslång vänskap och åtrå. Hon ville ha honom, på alla de sätt man av kärlek vill ha en annan. Hon ville dela sitt liv med honom. Aurora älskade honom lika mycket och på samma sätt som Cogo älskade henne.

Hans hjärta fortsatte att slå hårt i hans bröst. Auroras bekännelse att hon egentligen hade velat gifta sig med honom i morgon i stället gjorde honom både överlycklig och chockad på samma gång. På något underligt sätt hade han alltid vetat. Men han hade alltid förnekat det. Han ville inte förneka det längre. Han ville inte förneka henne längre. Eller den kärlek som de hyste för varandra. Den kärlek som snart skulle ta slut.

Utan att tveka längre gick Cogo fram till henne, omfamnade henne och kysste henne innerligt och kärleksfullt av hela sitt hjärta. Utan minsta protest omfamnade Aurora honom och kysste honom lika innerligt tillbaka.